

Sygn. akt III CSK 135/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. G.
przy uczestnictwie J. G.1
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie
z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt I Ca 232/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie – w sprawie o podział majątku wspólnego – zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 28 stycznia 2014 r. w ten sposób, że oddalił wniosek uczestniczki o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę wykładni art. 43 § 2 k.r.o. w zakresie interpretacji pojęcia „ważnych powodów” ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli skarżąca wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to powinna wykazać jakie poważne wątpliwości prawne budzi ta wykładnia i z czego one wynikają.

Przesłanki ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym były wielokrotnie poruszane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Utrwalona jest wykładnia wyznaczona w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1973 r., III CRN 227/73 (OSNC 1974, nr 11, poz. 189). Regułą przewidzianą przez prawo jest równy udział małżonków w majątku wspólnym, zatem odstępstwa od tej reguły noszą charakter wyjątku, a kwalifikacja „ważnych powodów” ustalenia nierównych udziałów należy do sądów *meriti* i jest uzależniona od dokonanych ustaleń, których nie można podważać w postępowaniu kasacyjnym. Dokonane przez Sąd drugiej instancji ustalenia uzasadniają zaskarżone orzeczenie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).